บทที่ 5

วิจารณ์ผลการทดลอง

จากผลการทดลองแสดงให้เห็นว่าทุกๆรูปแบบการปลูก LAI จะเพิ่มขึ้นเป็นลำดับตามอายุการเจริญของพืชและการรับแสงก็เป็นไปในทำนองเดียวกันกับการเปลี่ยนแปลง LAI คือ เปอร์เซ็นต์การรับแสงจะเพิ่มขึ้นตาม LAI ที่เพิ่มขึ้น และจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง LAI กับการรับแสงของแต่ละกรรมวิธีพบว่ามีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด (R^2 = 0.8560 – 0.9796) ในทางบวกกับการรับแสงในทุกกรรมวิธี (ภาพที่ 2) ซึ่งสอดคล้องกับการทดลองของ Shibles and Weber (1965) ซึ่งศึกษาในถั่วเหลืองพบว่า เมื่อ LAI เพิ่มขึ้นการรับแสงของถั่วเหลืองจะเพิ่มขึ้น จากผลการทดลองแสดงให้เห็นว่าทุกๆรูปแบบการปลูกมี LAI สูงสุดที่ระยะออกดอก (52 วันหลังงอก) ซึ่งเป็นระยะการสร้างพื้นที่ใบสิ้นสุด พบว่า กรรมวิธี ที่ระยะปลูก 25 x 75 ซม. (แปลงควบคุม) มี LAI ต่ำสุดเท่ากับ 4.75 เมื่อเปรียบเทียบกรรมวิธีอื่นๆ และมีค่า LAI ต่ำกว่าระดับ Optimum LAI ของข้าวโพด ซึ่งเป็นผลมาจากมีความหนาแน่นต่ำกว่ากรรมวิธีอื่นๆในขณะที่กรรมวิธีอื่นมี LAI อยู่ระหว่าง 6.17 – 6.95 ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับ optimum LAI เนื่องจากกรรมวิธีอื่นๆมีความหนาแน่นที่สูงใกล้เคียงกันจึงมี LAI ที่ใกล้เคียงกัน ซึ่ง LAI ข้าวโพดพันธุ์สมัยใหม่จะมีค่า Optimum LAI ประมาณ 5 – 6 (Yoshida, 1981; Moddoni and Otegui, 1996) ซึ่งค่า LAI ของข้าวโพดในระดับนี้จะสามารถรับแสงได้ประมาณ 95 เปอร์เซ็นต์ ซึ่ง Monsi and Saeki (1953) รายงานว่า พืชสามารถรับแสงได้สูงสุด 95 เปอร์เซ็นต์ของแสงที่ส่องลงมาทั้งหมดเนื่องจากเป็นผลมาจากการตกกระทบของแสงตามหลักฟิสิกส์ ต่อมา Brougham (1956)ได้ทำการทดลองแล้วพบว่าเมื่อเพิ่ม LAI ของพืชแล้ว การรับแสงก็ไม่เพิ่มขึ้นจึงเรียกระดับของ LAI ที่เหมาะสมขณะนั้นว่า Optimum LAI

ส่วนเปอร์เซ็นต์การรับแสงจะเพิ่มขึ้นเป็นลำดับตามดัชนีพื้นที่ใบที่เพิ่มขึ้นและสูงสุดที่ระยะออกดอก ซึ่งทุกๆกรรมวิธีมีเปอร์เซ็นต์การรับแสงอยู่ระหว่าง 80.0 – 91.7 เปอร์เซ็นต์ โดยกรรมวิธีที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. ปลูกแถวเดี่ยว (8 ต้น/ตร.ม.) และกรรมวิธีที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. และทุกๆ 3 แถว เว้นระยะ 75 ซม. (6.86 ต้น/ตร.ม.) จะมีเปอร์เซ็นต์การรับแสงสูงสุดอยู่ที่ 91.7 และ 91.0 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ แต่ขณะที่กรรมวิธีที่ระยะปลูก 25 x 75 ซม. (แปลงควบคุม) รับแสงได้เท่ากับ 88.6 เปอร์เซ็นต์ แต่ที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. และทุกๆ 2 แถว เว้นระยะ 100 ซม. มีความหนาแน่นที่เท่ากันกับระยะปลูก 25 x 75 ซม.(แปลงควบคุม) คือ 5.3 ต้น/ตร.ม. แต่มีการรับแสงที่ต่ำกว่ามีค่าเท่ากับ 80.0 เปอร์เซ็นต์ ทั้งที่มี LAI ที่สูงกว่า ทั้งนี้เนื่องจากการจัดรูปแบบการปลูกดังกล่าวมีช่องว่างระหว่างแถวที่

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

กว้างกว่าจึงทำให้เกิดช่องว่างระหว่างแถวมากทำให้การกระจายของใบในพื้นที่ไม่สม่ำเสมอการรับแสงจึงต่ำกว่า จากการทดลองนี้มีข้อสังเกตว่า การจัดความหนาแน่นและรูปแบบการปลูกดังกล่าว มีผลทำให้ LAI และเปอร์เซ็นต์การรับแสงมีค่าสูงกว่าแปลงควบคุมที่ส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกในปัจจุบันซึ่งมี LAI ไม่ถึงระดับ Optimum LAI อันเป็นผลมาจาก รูปแบบการปลูกอื่นๆมีความหนาแน่นที่สูงกว่าและมี LAI อยู่ในระดับ Optimum LAI จึงรับแสงได้สูงกว่า

เมื่อวิเคราะห์การเจริญเติบโตในรูปการสะสมน้ำหนักแห้ง (ตารางที่ 3) พบว่าการสะสมน้ำหนักแห้งของต้นและใบและน้ำหนักแห้งรวมสูงสุดที่ระยะออกดอก (52 วันหลังงอก) ซึ่งกรรมวิธีอื่นๆ มีน้ำหนักแห้งต้นอยู่ในระดับใกล้เคียงกันคือมีค่าอยู่ระหว่าง 1099 – 921 กก./ไร่ เมื่อเปรียบเทียบกับแปลงควบคุมและกรรมวิธีที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. และทุกๆ 2 แถว เว้นระยะ 100 ซม. ซึ่งมีความหนาแน่นเท่ากันคือ5.3 ต้น/ตร.ม มีน้ำหนักแห้งต้นเท่ากับ 877 และ 793 กก./ไร่ ตามลำดับ ส่วนการสะสมน้ำหนักแห้งใบ พบว่า กรรมวิธีที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. ปลูกแถวเดี่ยว มีการสะสมน้ำหนักแห้งใบสูงสุดและรองลงมาคือ กรรมวิธีที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. และทุกๆ 3 แถว เว้นระยะ 75 ซม.มีค่าเท่ากับ 593 และ 548 กก./ไร่ ตามลำดับ และยังพบว่าทั้งสองกรรมวิธีมีการสะสมน้ำหนักแห้งรวมสูงที่สุด ซึ่งเป็นผลมาจากทั้งสองกรรมวิธีมี LAI สูงอยู่ในระดับ Optimum LAI และมีเปอร์เซ็นต์การรับแสงได้สูงสุด (ตารางที่ 2) โดยที่แปลงควบคุม และกรรมวิธีที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. และทุกๆ 2 แถว เว้นระยะ 100 ซม.มีการสะสมน้ำหนักแห้งรวมต่ำตามลำดับ ซึ่งที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. และทุกๆ 2 แถว เว้นระยะ 100 ซม. มีเปอร์เซ็นต์การรับแสงต่ำสุดเมื่อเปรียบเทียบกับกรรมวิธีอื่นๆ จึงส่งผลให้มีการสะสมน้ำหนักแห้งรวมต่ำสุด พันธุ์ที่ศึกษาอยู่นี้ ระยะปลูกที่ 25 x 75 ซม. (แปลงควบคุม) เป็นระยะปลูกที่ไม่เหมาะสมเมื่อเปรียบเทียบกับที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. ซึ่งลดระยะระหว่างแถวลงทำให้ LAI เพิ่มขึ้นถึงระดับ Optimum LAI ส่งผลให้มีเปอร์เซ็นต์การรับแสงเพิ่มขึ้น จึงมีผลทำให้การสะสมน้ำหนักแห้งรวมสูงขึ้น

และที่ระยะเก็บเกี่ยว (110 วันกลังงอก) พบว่า ทุกรูปแบบการปลูกมีการสะสมน้ำหนักแห้งรวมของต้นและใบลดต่ำลง เพราะว่ามีการเคลื่อนย้ายสารสังเคราะห์จากต้นและใบไปสู่ผลผลิต จากกระบวนการ remobilization แต่ต้นสังเคราะห์แสงไม่ได้ ดังนั้นการเคลื่อนย้ายสารสังเคราะห์ของต้นจึงมีการเคลื่อนย้ายมากกว่าใบ และเมื่อวิเคราะห์สัดส่วนน้ำหนักแห้งระหว่างใบและต้น (ตารางที่ 4) พบว่าในระยะแรกของการเจริญ สัดส่วนของใบจะสูงกว่าต้นในทุกรูปแบบการปลูก หลังจากนั้นสัดส่วนของต้นจะเพิ่มขึ้นเป็นลำดับและสูงสุดที่ระยะออกดอก (52 วันหลังงอก) พบว่า ที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. ปลูกแถวเดี่ยว มีสัดส่วนของน้ำหนักแห้งระหว่างใบและต้นต่ำสุดเท่ากับ 1:1.75 เมื่อเปรียบเทียบกับแปลงควบคุมซึ่งมีค่าเท่ากับ 1:1.94 ทั้งนี้เนื่องจากที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. ปลูกแถวเดี่ยว มีความ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

หนาแน่นสูงจึงมีผลต่อการถ่ายเทสารสังเคราะห์ไปสะสมในส่วนของต้นต่ำกว่ารูปแบบการปลูกอื่นซึ่งมีความหนาแน่นที่ต่ำกว่า

สำหรับอัตราการเจริญเติบโตในรูปของการสะสมน้ำหนักแห้งต่อหน่วยพื้นที่ดิน (CGR) และต่อพื้นที่ใบ (NAR) (ตารางที่ 5) ปรากฏว่าในแต่ละกรรมวิธีอัตราการเจริญเติบโตต่อพื้นที่ดิน (CGR) มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในลักษณะการเปลี่ยนแปลง LAI และเปอร์เซ็นต์การรับแสง โดยที่ทุกกรรมวิธีจะมีอัตราการเจริญเติบโตสูงสุดที่ระยะออกดอก (52 วันหลังงอก) และจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราการเจริญเติบโตและ LAI ของแต่ละกรรมวิธีพบว่ามีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด (R^2 = 0.8929 – 0.9667) ในทางบวกกับ LAI ในทุกกรรมวิธี (ภาพที่ 3) เช่นเดียวกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเจริญเติบโตและเปอร์เซ็นการรับแสง ของแต่ละกรรมวิธีพบว่า อัตราการเจริญเติบโตมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด (R^2 = 0.8104 – 0.9830)ในทางบวกกับการรับแสงในทุกกรรมวิธีเช่นกัน (ภาพที่ 4) นั้นแสดงว่า CGR LAI และเปอร์เซ็นต์การรับแสง มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน สรุปคือ CGR ขึ้นอยู่กับ LAI และเปอร์เซ็นต์การรับแสงเช่นเดียวกันกับการสะสมน้ำหนักแห้ง

โดยกรรมวิธีที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. ปลูกแถวเดี่ยว มีอัตราการเจริญเติบโตสูงสุดเท่ากับ 52.2 กรัม/ตร.ม/วัน ซึ่งกรรมวิธีนี้มีความหนาแน่น (8 ต้น/ตร.ม.) และมีเปอร์เซ็นต์การรับแสงที่สูงกว่าทุกๆ กรรมวิธี (ตารางที่ 2) จึงส่งผลให้มีการสังเคราะห์แสงสูงกว่ากรรมวิธีอื่นๆ เมื่อเปรียบเทียบกับที่ระยะปลูก 25 x 75 ซม. (แปลงควบคุม) และที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. และทุกๆ 2 แถว เว้นระยะ 100 ซม. (5.3 ต้น/ตร.ม.) พบว่ามีอัตราการเจริญเติบโตที่ต่ำใกล้เคียงกัน เนื่องจากรับแสงได้ต่ำกว่า โดย Shaw and Weber (1967) กล่าวว่า อัตราการสะสมน้ำหนักแห้งเป็นผลลัพธ์ที่เกิดจากการสังเคราะห์แสงและมีความสัมพันธ์โดยตรงกับเปอร์เซ็นต์การรับแสง จากการทดลองนี้ค่า CGR จะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเมื่อมีการเพิ่มความหนาแน่นที่เพิ่มขึ้น จากการทดลองของสุขพงษ์ (2539) พบว่า ค่า CGR ของต้นข้าวโพดที่ระยะปลูก 75 x 20 ซม. จะเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงกว่าการปลูกข้าวโพดที่ระยะปลูก 75 x 25 ซม. ทุกระยะการเจริญเติบโต เนื่องจากมีความหนาแน่นที่สูงกว่า โดยทั่วไปข้าวโพดเมื่อปลูกภายใต้สภาพที่เหมาะสมจะมีศักยภาพของ CGR ประมาณ 50 กรัม/ตร.ม/วัน (เฉลิมพล, 2542) สำหรับอัตราการเจริญเติบโตในรูปของการสะสมน้ำหนักแห้งต่อพื้นที่ใบ (NAR) ของข้าวโพดที่ความหนาแน่นและรูปแบบการปลูกที่แตกต่างกัน จะลดลงเป็นลำดับตามอายุของพืชที่เพิ่มขึ้น ซึ่งจะลดลงอย่างรวดเร็วในช่วง 21 - 28 วันหลังงอก ต่อจากนั้นจะลดลงอย่างช้าๆ โดยพบว่ากรรมวิธีที่ระยะปลูก 25 x 75 ซม. (แปลงควบคุม) มีการสะสมน้ำหนักแห้งต่อพื้นที่ใบ (NAR) สูงที่สุด มีค่าเท่ากับ 57.8 กรัม/ตร.ม/วัน ทั้งนี้ที่ NAR ลดลงเพราะว่า เมื่อ LAI เพิ่มขึ้นจึงทำให้มีการบังแสงต่อกันของพื้นที่ใบเพิ่มขึ้นจึงทำให้ NAR ลดลง เกี่ยวกับเรื่องนี้ เฉลิมพล (2542) อธิบายว่า ในระยะแรกของการเจริญของพืช พืชจะมีค่า

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

NAR สูงมาก เนื่องจากพืชยังมีพื้นที่ใบน้อยอยู่จึงไม่มีการบังแสงกัน แต่ค่า NAR นี้จะลดลงเป็นลำดับตามอายุของพืช เนื่องจากพืชมีพื้นที่ใบเพิ่มขึ้นก่อให้เกิดการบังแสงกันระหว่างใบมากขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบผลผลิต (ตารางที่ 6) แสดงให้เห็นว่า การปลูกที่มีความหนาแน่นและรูปแบบการปลูกที่แตกต่างกันมีผลทำให้ผลผลิตแตกต่างกัน ผลผลิตเพิ่มขึ้นตามการสะสมน้ำหนักแห้งที่เพิ่มขึ้น (ตารางที่ 3) และเป็นผลมาจากมีจำนวนความหนาแน่นของต้นต่อพื้นที่ต่างกันโดยที่ระยะปลูก 25 x 50 ซม. ปลูกแถวเดี่ยว (8 ต้น/ตร.ม.) ให้ผลผลิตสูงเท่ากับ 2082 กก./ไร่ โดยระยะปลูก 25 x 75 ซม.(แปลงควบคุม) และ ระยะปลูก 25 x 50 ซม. และทุกๆ 2 แถว เว้นระยะ 100 ซม.ให้ผลผลิตต่ำสุดเท่ากับ 1679 และ 1648 กก./ไร่ ตามลำดับ ซึ่งกรรมวิธีทั้งสองพบว่า มีการสะสมน้ำหนักแห้งต่ำอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันและมีความหนาแน่นที่เท่ากัน(5.3 ต้น/ตร.ม.) แต่มีรูปแบบการปลูกที่ต่างกันจึงส่งผลให้ผลผลิตต่ำสุดและใกล้เคียงกันเมื่อเปรียบเทียบกับกรรมวิธีอื่น โดย Niciporovich (1960) ชี้ให้เห็นว่า ผลผลิตขึ้นอยู่กับการสะสมน้ำหนักแห้งและประสิทธิภาพการถ่ายเทสารสังเคราะห์หรือนัยหนึ่งคือ ดัชนีเก็บเกี่ยว ซึ่งจากผลการทดลองนี้ผลผลิตเพิ่มขึ้นเป็นผลมาจากน้ำหนักแห้งเป็นสำคัญ เพราะว่าดัชนีเก็บเกี่ยวที่วัดได้จากการศึกษาครั้งนี้ไม่มีความแตกต่างกันในระหว่างกรรมวิธีต่างๆ คือมีค่าอยู่ระหว่าง 0.52 – 0.54 (ตารางที่ 6) ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกับดัชนีเก็บเกี่ยวของข้าวโพดลูกผสมทั่วไปมีค่าประมาณ 0.42 – 0.52 (Echarta and Andrade, 2003)

เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบผลผลิต พบว่า ความหนาแน่นและรูปแบบการปลูกที่แตกต่างมีผลต่อจำนวนเมล็ดต่อฝัก โดยที่ระยะปลูก 25 x 75 ซม. (แปลงควบคุม) มีจำนวนเมล็ดต่อฝักสูงสุดเท่ากับ 430 เมล็ด/ฝัก ซึ่งมีค่าสูงกว่ากรรมวิธีอื่นๆ (ตารางที่ 6) เมื่อมีความหนาแน่นเพิ่มขึ้น ทำให้จำนวนเมล็ดต่อฝักมีแนวโน้มลดลง อาจเป็นเพราะส่วนของใบซึ่งเป็นแหล่งสร้างสารสังเคราะห์ (source) เกิดความไม่สมดุลกับแหล่งรับสารสังเคราะห์หรือเมล็ด (sink) และพบว่า ระยะปลูก 25 x 50 ซม. และทุกๆ 2 แถว เว้นระยะ 100 ซม.มีจำนวนเมล็ดต่อฝักต่ำกว่าแปลงควบคุม โดยที่ทั้งสองกรรมวิธีมีความหนาแน่นที่เท่ากัน (5.3 ต้น/ตร.ม.) แต่มีรูปแบบการปลูกที่ต่างกัน เกี่ยวกับเรื่องนี้ Gardner and Auma (1989) กล่าวว่าการจัดรูปแบบการปลูกที่ต่างกันที่ความหนาแน่นเดียวกัน จะทำให้มีการรับแสงได้เพิ่มขึ้นแตกต่างกันและส่งผลให้องค์ประกอบผลผลิตเพิ่มขึ้นแตกต่างกันด้วย

จากผลการทดลองจำนวนฝักต่อต้น แสดงให้เห็นว่าได้รับผลกระทบจากการจัดความหนาแน่นและรูปแบบการปลูกที่แตกต่างกัน ระยะปลูก 25 x 50 ซม. และทุกๆ 2 แถว เว้นระยะ 75 ซม. และระยะปลูก 25 x 50 ซม. และทุกๆ 2 แถว เว้นระยะ 100 ซม. มีจำนวนฝักต่อต้นสูงที่สุดเท่ากับ 1.80 ฝัก/ต้น ซึ่งที่ ระยะปลูก 25 x 50 ซม. ปลูกแถวเดี่ยว มีจำนวนฝักต่อต้นต่ำสุดเท่ากับ 1.53 ฝัก/ต้น (ตารางที่ 6) ซึ่ง สอดคล้องกับ Jootanon *et al*. (1970) รายงานว่าอัตราความหนาแน่นในการปลูกข้าวโพดที่เหมาะสมขึ้นอยู่กับพันธุ์ข้าวโพด แต่เมื่อเพิ่มอัตราการปลูกมากขึ้นจะทำให้มีจำนวนฝักต่อต้นลดลง ซึ่ง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

Mark (2001) กล่าวว่า การเพิ่มจำนวนต้นต่อพื้นที่เป็นการเพิ่มฝักต่อพื้นที่ให้เพิ่มขึ้น แต่เมื่อจำนวนต้นต่อพื้นที่สูงขึ้นจะมีผลทำให้จำนวนฝักต่อต้นลดลง สำหรับน้ำหนัก 100 เมล็ด พบว่า น้ำหนัก 100 เมล็ดไม่มีความแตกต่างกันซึ่งน้ำหนัก 100 เมล็ดในทุกกรรมวิธีมีค่าอยู่ระหว่าง 27.8 – 28.5 กรัม (ตารางที่ 6)

จากการทดลองนี้มีข้อสังเกตว่า ผลผลิตที่ต่างกันเป็นผลมาจากความหนาแน่นที่ต่างกันเป็นสำคัญ เนื่องจากพืชจะมีการแข่งขันระหว่างต้น (interplant competition) และการแข่งขันภายในต้น (intraplant competition) เกิดขึ้น แปลงควบคุมซึ่งมีความหนาแน่นต่ำ จะพบว่าการแข่งขันในลักษณะทั้งสองจะเกิดขึ้นน้อย แต่รูปแบบการปลูกที่มีความหนาแน่นที่สูงกว่า จะพบการแข่งขันระหว่างต้นเกิดขึ้นมาก ซึ่งทำให้แปลงควบคุมมีจำนวนเมล็ดต่อฝักที่สูงกว่ากรรมวิธีอื่นๆ แต่รูปแบบการปลูกอื่นๆให้ผลผลิตที่สูงกว่าแปลงควบคุมแม้ว่าการเพิ่มความหนาแน่นจะทำให้จำนวนเมล็ดต่อฝักลดลง และจำนวนฝักต่อต้นลดลงก็ตาม แต่มีการชดเชยของผลผลิตจากจำนวนต้นต่อพื้นที่ ที่เพิ่มมากขึ้นจึงทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นมากกว่าแปลงควบคุมนั่นเอง

เมื่อวิเคราะห์ผลของการ remobilization จากการปลูกที่มีความหนาแน่นและรูปแบบการปลูกที่แตกต่างกัน พบว่าเปอร์เซ็นต์การ remobilization ที่ได้จากทุกกรรมวิธีอยู่ระหว่าง 16.3 - 26.6 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งได้จากการสารสังเคราะห์ที่เหลือใช้ในการเจริญเติบโต โดยจะถูกเก็บสะสมไว้ที่ใบและลำต้น เมื่อข้าวโพดพัฒนาถึงระยะการสะสมน้ำหนักเมล็ด สารสังเคราะห์นั้นจะถูกเคลื่อนย้ายไปยังเมล็ด ซึ่งการ remobilization จะมีผลต่อองค์ประกอบของผลผลิต(Gardner *et al.*, 1985) โดยแปลงควบคุมมีการ remobilization สูงกว่าทุกกรรมวิธีเท่ากับ 26.6 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งส่งผลทำให้มีจำนวนเมล็ดต่อฝักสูงกว่ากรรรมวิธีอื่น (ตารางที่ 6) ในข้าวโพดกระบวนการ remobilization เกิดขึ้นน้อยเมื่อเปรียบกับธัญพืช ถ้ากระบวนการดังกล่าวเกิดขึ้นมากกับข้าวโพด จะทำให้ต้นข้าวโพดเปราะบาง และหักล้มได้ง่าย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved